

Sygnatura akt IV Ka 259/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SSO Waldemar Majka SSO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Agnieszka Kaczmarek

przy udziale Władysławy Kunickiej - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 roku

sprawy **A. P.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 30 stycznia 2014 roku, sygnatura akt II K 708/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 259 / 14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie oskarżył A. P. o to, że: w dniu 2 grudnia 2011 roku w D. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości przekraczającym stężenie alkoholu we krwi 0,5 ‰ ,

to jest o czyn z art. 178 a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wyrokiem z dnia 30 stycznia 201r. sygn. akt II K 708 /13:

I. Oskarżonego A. P.uznał za winnego tego, że w dniu 2 grudnia 2011 roku około godziny 13.00 w D.prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki F. (...)o numerze rejestracyjnym (...)będąc w stanie nietrzeźwości, albowiem o godz. 13.49 wynika badania alkomatem (...)wykazał stężenie alkoholu w organizmie

oskarżonego w wysokości 0,89 % alkoholu, to jest występku z art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił tytułem próby na okres 2 lat;

III. Na podstawie art. 42 § 2 orzekł wobec oskarżonego A. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku, a na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy;

IV. Na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego A. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1620, 57 złotych, tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu od chwili jego wszczęcia, a na podstawie art. 2 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 120 złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu sprawstwa oskarżonego polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy:

a) jedynym dowodem, uznanym za w pełni wiarygodny, potwierdzającym prowadzenie pojazdu przez oskarżonego w inkryminowanym czasie są zeznania świadka B. S., która jest podległa służbowo świadkowi S. W., z którym oskarżony pozostaje w szczególnie silnym konflikcie osobistym, co powinno prowadzić do szczególnie ostrożnego ocenienia wiarygodności zeznań tego świadka, tym bardziej, iż oskarżony konsekwentnie od samego początku postępowania zaprzeczył, aby bezpośrednio po zaparkowaniu samochodu wszedł do sklepu, a potwierdził jedynie, że istotnego dnia faktycznie prowadził samochód, ale alkohol spożył dopiero w okresie późniejszym;

b) usytuowanie stanowiska sprzedawcy, w którym znajdowała się świadek B. S. i w czasie rzekomego prowadzenia pojazdu przez oskarżonego, wyklucza możliwość obserwacji miejsca zaparkowania pojazdu, a tym samym świadek nie mógł bezpośrednio widzieć przejeżdżającego pojazdu oskarżonego w inkryminowanym czasie;

c) wobec oskarżonego wykonano jedynie jednokrotne badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i to dopiero o godz. 13.49, które nie może stanowić wiarygodnego źródła dowodowego prowadzącego do stwierdzenia stanu nietrzeźwości oskarżonego o godz. 13.00. kiedy miał rzekomo kierować pojazd mechaniczny, tym bardziej, iż pojazd ten faktycznie prowadził, ale o godz. 12.00;

d) opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej nie mogła zostać uznana za wiarygodne źródło informacji, albowiem została oparta o nieprawidłowo przeprowadzone badanie oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a tym samym nie mogła stanowić podstawy do wydania przez biegłego jakiegokolwiek opinii specjalistycznej, która mogłaby być podstawą do wiążących ustaleń faktycznych

a w konsekwencji

2) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. przepisu art. 5 § 1 i § 2 kpk i art. 7 kpk, polegającego na naruszeniu zasady domniemania niewinności i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji gdy zasady doświadczenia życiowego oraz wzajemna korelacja przeprowadzonych dowodów, w tym przede wszystkim ocena zależności świadka B. S. od S. W., w połączeniu z nieprawidłowo przeprowadzonym badaniem stanu nietrzeźwości oskarżonego, w oparciu o którą przeprowadzono dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej, prowadzi do uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, co powinno być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego i prowadzić do uniewinnienia oskarżonego od stawianego mu zarzutu;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. prze[isu art. 7 ust 1 ustawy o policji w związku z Zarządzeniem nr 496 Komendanta Głównego Policji z dnia 25 maja 2004 roku w sprawie badań na zawartość w organizmie alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu, poprzez jego niezastosowanie i uznanie za prawidłowe przeprowadzenie tylko jednokrotnego badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu i oparcie ustaleń faktycznych o tą nieprawidłowo przeprowadzoną czynność.

Mając na uwadze powyżej wskazane zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu;
2. zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych, za postępowanie przed Sądem I i II instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się całkowicie bezzasadna.

Przeciwie oczekiwaniom apelującego stwierdzić należy, iż w zakresie przypisanego sprawstwa oskarżonego Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, bo oparł je o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody (także zgodnie z wytycznymi Sądu Odwoławczego zawartymi w poprzednim wyroku kasatoryjnym z dnia 14.06.2013r. sygn.. akt IV ka 342/13). Wnioski końcowe mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku zawiera prawidłowy wywód logiczny, odpowiada wszystkim wymogom art. 424 §1 kpk, jest nie tylko bardzo obszerne i wyczerpujące ale wręcz wzorowe.

Apelujący dokonał własnej i niestety błędnej oceny wartości dowodowej zeznań świadków, w tym B. S. i potwierdzających jej wersję zdarzeń świadków pośrednich S. W. i A. S.. Nie chce dostrzec apelujący, iż wskazani świadkowie w toku procesu konsekwentnie podtrzymali swe zeznania, zaś zawarte w nich opisy zdarzenia pozostają w relacjach zgodności i wzajemnego dopełnienia. Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy należycie wyjaśnił niezbyt istotne sprzeczności w zeznaniach B. S. dotyczące marki samochodu, jakim poruszał się oskarżony. Nie sposób podzielić słuszności twierdzeń apelacji, iż świadek obciążyla oskarżonego z powodu zależności pracowniczej od S. W., czy też nieświadomie pomyliła fakt zaparkowania pojazdu przez oskarżonego z faktem wejścia do sklepu. Kwestia możliwości prawidłowej obserwacji przestrzeni przed sklepem, w tym miejsca zaparkowania pojazdu przez oskarżonego została przez Sąd Rejonowy potraktowana bardzo wnikliwie, Sąd bowiem w dniu 24 stycznia 2014r. przeprowadził eksperyment procesowy (vide protokół k. 270-271 akt), którego wyniki wykazały, iż reklamy umieszczone na witrynie sklepowej w najmniejszym stopniu nie ograniczają widoczności z wnętrza sklepu.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji nader szczegółowo weryfikował linię obrony oskarżonego, uznając wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne, co uzasadnił (k.5-8 motywów) bardzo szeroką argumentacją o wewnętrznej sprzeczności wyjaśnień, podawaniem różnych okoliczności zakupu alkoholu i brakiem dowodowego potwierdzenia każdej z wersji, sprzeczności z pozostałymi dowodami osobowymi oraz analizą stężenia alkoholu zawartą w opinii biegłego z zakresu medycyny. Godzi się tu zauważyć, iż oskarżony nie tylko nie przedstawił dowodu zakupu alkoholu (stosownie do przyjętej linii obrony, iż spożył piwo w parku już po zakończeniu jazdy samochodem), ale podał 2 różne sklepy, gdzie miał dokonać owego zakupu, zaś gdy weryfikacja dokumentów kasowych obu sklepów wykluczyła podawaną wersję to – najwyraźniej z powodu braku rzeczowych argumentów - apelujący postawił całkowicie bezpodstawną tezę, że agent jednego ze sklepów (w którym oskarżony miał rzekomo dokonywać zakupu alkoholu) celowo nie ujął w raporcie kasowym zakupu oskarżonego. W aspekcie wyjątkowej sądowej wnikliwości w weryfikacji linii obrony oskarżonego pozbawionymi racjonalności i wręcz absurdalne są zarzuty zaniechania przez Sąd Rejonowy poszukiwania i przesłuchania w charakterze świadków sprzedawców jednego z tych sklepów ((...)) na okoliczność, że oskarżony był w tym sklepie, czy fryzjerów z bliżej nie określonego zakładu fryzjerskiego, z usług którego oskarżony nie skorzystał krytycznego dnia – tu sam apelujący zauważa sprzeczności relacji oskarżonego co

do zamierzonej wizyty u fryzjera. Negacja sprawstwa czynu ze strony oskarżonego nie jest dowodem niewinności, jak chce tego apelujący, ale stanowi świadomy mechanizm obronny oskarżonego przed groźącymi konsekwencjami karnoprawnymi.

Sąd trafnie odmówił wiary zeznaniom świadków F. P. i P. P., co należy i przekonująco uzasadnił (k. 9 motywów), zaś zastrzeżenia apelującego w tym zakresie to tylko zwykła polemika z trafną sądową oceną tych dowodów.

Niesłusznie apelujący upatruje nieprawidłowości ustaleń stanu nietrzeźwości oskarżonego. W tym zakresie Sąd Rejonowy miał na uwadze fakt wykonania tylko jednego badania na zawartość alkoholu, którego wynik poddał gruntownej analizie z pomocą opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, kilkakrotnie uzupełnianej. Ustalenia co do przyjętego stanu nietrzeźwości oskarżonego Sąd rejonowy poprzedził wyjątkowo szczegółową i całkowicie prawidłową analizą tejże opinii (k. 12-16 motywów). Zwrócić też należy uwagę, że oskarżony po dokonaniu badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym nie kwestionował jego wyniku i złożył pisemne oświadczenie, iż nie żąda badania krwi i nie zgłosił uwag do prawidłowości zabezpieczenia ustnika. Co najistotniejsze, wszystkie podawane przez oskarżonego wersje o ilości i czasie spożycia alkoholu nie znalazły potwierdzenia w analizie medycznej biegłego, którego to wniosku nie sposób podważyć twierdzeniami o nieprawidłowościach badania trzeźwości.

Tak więc uznanie sprawstwa i zawinienia oskarżonego co do przypisanego mu występkę z art. 178a § 1 kk nie może być skutecznie zakwestionowane.

Nieuwzględnienie apelacji wniesionej przeciwko winie oskarżonego obliguje Sąd Odwoławczy do weryfikacji wymiaru kary. W świetle przedmiotowo- podmiotowych okoliczności czynu, w tym ustalonego stopnia nietrzeźwości oskarżonego (0,89promilla alkoholu w organizmie) oraz dyrektyw art.53 kk brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, by rozstrzygnięcie o karze 4-ch miesięcy pozbawienia wolności, zatem orzeczonej w dolnej ustawowej granicy zagrożenia i z dobrodziejstwem probacji na najkrótszy możliwy okres lat 2-ch, a ponadto orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na najkrótszy możliwy okres 1- go roku stanowiły konsekwencje karne rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisu art.438 pkt. 4 kpk.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz na podstawie art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zmianami), obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.